

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Оряхово, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ОРЯХОВО в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Л. Крумова

при участието на секретаря Ахинора Ан. Бориславова
като разгледа докладваното от Николинка Л. Крумова Гражданско дело №
20221460100010 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен иск от „Булгаркооп – Импорт – Експорт „ЕООД, с ЕИК:131205196, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Г.С.Раковски „№99, представлявано от А.П.Д. с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК против В. А. В., ЕГН:*****“, с постоянен и настоящ адрес гр.Оряхово, обл.Враца, ул., Момчил Войвода “№6, за приемане за установено по отношение на ответника, на вземането, предмет на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №151/03.09.2021г., издадена по ЧГД №472/2021г. по описа на РС – Оряхово, че ответникът дължи на ищеца, както следва - сума в размер на 20695.41 лева / двадесет хиляди шестстотин деветдесет и пет лева и четиридесет и една стотинки /, представляваща дължимата главница по комисионен договор №3 от 05.01.2016г., Протокол от 07.07.2016г. и писмено потвърждение за дължимостта на сумата от страна на длъжника от 08.06.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда – 27.08.2021г. до изплащане на вземането.

Претендират се и направените съдебно - деловодни разноси в настоящето и заповедното производство.

В подкрепа на иска са представени копия от следните писмени доказателства:комисионен договор №3 от 05.01.2016г.; протокол към комисионен договор от 07.07.2016г.; покана за доброволно изпълнение и отговор от ответника.

В исковата молба се твърди, че между ищцовото дружество в качеството му на доверител и ответника в качеството му на комисионер, е бил сключен комисионен договор №3 от 05.01.2016г., по силата на който ответникът се е

задължил срещу възнаграждение да организира и извърши изкупуването в сурово и преработено състояние на различни видове билки, пресни плодове и друга селскостопанска продукция.Твърди се, че средствата за изкупуване на съответната стока са били предоставени авансово от ищцовото дружество съгласно чл.3 от договора.

Сочи се, че между страните е бил подписан протокол към комисионния договор от 07.07.2016г., от който било видно, че към дата 07.07.2016г. ответникът в качеството му на комисионер е разполагал със следните авансово предоставени му от ищцовото дружество суми за закупуване на продукти:

- 19950.76 лева – остатък от предоставен аванс съгласно протокол от 09.06.2016г., като се твърди, че срещу тази сума не е била предоставена стока;
- 3000.00 лева - аванс, предоставен през 2016г.;

Сочи се, че съгласно протокола от 07.07.2016г., ответникът в качеството му на комисионер е предало на ищцовото дружество продукцията на обща стойност 2192.58 лева, както и, че същият се е задължил да възстанови разликата в размер на 20695.41 лева до размера на предоставените до този момент аванси в срок до 10 дни от подписване на протокола.Твърди се, че въпреки поетото задължение за заплащане в указания в протокола срок, ответникът не бил възстановил авансово предоставените от ищцовото дружество суми, поради което на 15.02.2017г. ищцовото дружество е изпратило до ответника покана за доброволно плащане на задължението.Твърди се още, че поканата е била получена от ответника, което било видно от положения върху същата подпис.

Отразено е, че на 08.06.2017г., в отговор на получената покана, ответникът е изготвил и изпратил към ищцовото дружество писмено потвърждение за дължимата сума в размер на 20695.41 лева, като със същото писмо е поел задължението да възстанови дължимата сума чрез доставки и заготовки на билки от реколта 2017г. и 2018г..

Твърди се, че въпреки това и към момента на депозиране на исковата молба ответникът не е извършил доставките и не е възстановил дължимата сума в размер на 20695.41 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 422 от ГПК се счита, че за ищеца е налице правен интерес от завеждане на настоящия установителен иск против ответника.

В срока за отговор по чл.131 от ГПК от назначения на ответника особен представител е постъпил писмен такъв.Със същия се оспорва допустимостта и основателността на иска.В тази връзка на първо място се сочи, че обстоятелствата посочени в исковата молба не отговарят на истината, а самата искова молба била непълна, необоснована и неизяснена от правна гледна точка.На второ място се прави възражение за изтекла погасителна давност.Оспорва се и автентичността на представения комисионен договор, протокола към него и писменото потвърждение от дата 08.06.2017г. с твърденията, че ответникът не е положил подписите си върху представените

документи. В тази връзка се прави искане, че ако ищецът ще се ползва от същите да бъде открито производство по чл.193 от ГПК.

Оспорва се и обстоятелството, че ответникът е получил посочените в протокола към комисионния договор суми в размер на 22950.76 лева, тъй като не са били предоставени доказателства относно това, че сумите са предоставени на ответника и са дължими в размера, посочен в исковата молба. На следващо място се оспорва и твърдението, че задължението е признато в посочения размер от ответника, тъй като липсвали изрични изявления в тази насока.

По делото е приложено и ЧГД №472/2021г. по описа на РС – Оряхово.

С Определение от дата 25.07.2022г., РС – Оряхово е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание.

В откритото съдебно заседание, ищецът лично и чрез процесуалния си представител юрисконсулт Александра Грийн, редовно упълномощена по делото поддържа предявеният иск. Във връзка с направените от страна на процесуалния представител на ответника оспорвания, че претендираните с исковата молба суми не са получени от ответника, представя извлечения от банкови сметки, както и втори протокол към договора, от който можело да се види откъде идвали парите. Заявява се още, че ищцовото дружество ще се ползва от представените с исковата молба писмени доказателства, които представя в оригинал.

Назначеният на ответника особен представител поддържа отговора на исковата молба, както и направените с него искания. Прави искане за назначаване на графологична експертиза.

На основание чл.193, ал.2 от ГПК съдът откри производство по оспорване съдържанието на комисионен договор №3 от 05.01.2016г.; протокол към комисионен договор от 07.07.2016г.; отговор до ищцовото дружество от ответника от 08.06.2017г. и протокол към комисионния договор от 09.06.2019г..

Съдът, като анализира и прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.01.2016г. между ищцовото дружество в качеството му на доверител и ответника, в качеството му на комисионер бил сключен комисионен договор №3. Въз основа на договора ответникът, като комисионер се е задължил срещу заплащане на възнаграждение по поръчка на доверителя от свое име и за негова сметка да организира и извърши изкупуването в сурово и преработено / изсушено / състояние на различни видове билки, пресни плодове и зеленчуци, както и друга селскостопанска продукция, описана по вид, количество и цени в прилооени към договора спецификации; да осигури помещения за съхранение / сушене / на стоката, когато се приема в сурово състояние; да извърши обработка и пакетаж на стоката, съгласно указанията на доверителя и да осигури складови помещения, и да съхранява стоката до приемането от доверителя.

В чл.3 от договора било уговорено, че доверителят е длъжен да оказва съдействие на комисионера за точното и навременно изпълнение на възложената работа като предоставя средства за покупка на стоката и определя цената; уведомява периодично комисионера по телефон или факс за цените, на които трябва да се изкупува суровата или заготвена стока; организира транспорта за износ на заготвената стока и да осигурява свои специалисти при товарене на заготвената стока, ако страните не са уговорили друго.

В чл.3 от договора е предвидено, че комисионерът се задължава да обезпечи със Запис на заповед вземанията на доверителя, произхождащи от предоставените средства за покупка на стоката, който Запис на заповед се изготвя съгласно изискванията на чл.535 от ТЗ.

В чл.5 от договора било уговорено, че комисионерът е длъжен да даде на доверителя подробен отчет за извършената работа, както и да му предаде всичко, което е получил в изпълнение на възложената работа, като за целта страните подписват периодично протоколи за междинно финансово приключване на сделката, неразделна част към договора. Предвидено е, че окончателния протокол към договора страните следвало да подпишат до 20.12., ако не е договорено писмено друго.

Отразено е, че договорът е в сила до 31.12.2016г..

Видно от представените по делото платежни нареждания ищцовото дружество превело по сметка на ответника както следва:

- на 12.09.2014г., сума в размер на 10000.00 лева; през 15.06.2015г., сума в размер на 9991.00 лева; на 22.06.2015г., сума в размер на 10000.00 лева; на 20.04.2016г., сума в размер на 1000.00 лева; на 26.04.2016г., сума в размер на 1000.00 лева; на 03.05.2016г., сума в размер на 1000.00 лева; на 09.05.2016г., сума в размер на 2991.00 лева; на 10.05.2016г., сума в размер на 1000.00 лева; на 12.05.2016г., сума в размер на 991.00 лева; на 17.05.2016г., сума в размер на 1991.00 лева; на 26.05.2016г., сума в размер на 1991.00 лева; на 01.06.2016г., сума в размер на 1000.00 лева и на 29.06.2016г., сума в размер на 991.00 лева.

На 09.06.2016г. между страните по делото бил подписан протокол към процесния комисионен договор. В същия било отразено, че ищцовото дружество в качеството си на доверител по комисионния договор и в изпълнение на задълженията си, е предоставил на ответника, в качеството му на комисионер, собствени средства за закупуване и заготовка на стоката, както следва:

- 20101.51 лева – остатък за възстановяване от протокол от 13.11.2015г.;
- 13000.00 лева - аванси от 2016г.;

Или общо сума в размер на 33101.51 лева.

Отразено е, че комисионерът е изразходвал общо от предоставените суми сумата от 13017.95 лева, с които е изкупил общо 2656 кг. стока.

В протокола е посочено, че комисионерът дължи възстановяване на предоставените средства за предадено по – малко количество в размер на

19950.76 лева, като това разчитане се правело на основание чл.5 от договора.

В т.6 от протокола било уговорено, че сумата от 20695.41 лева ще бъде възстановена в срок от 10 дни от подписването на протокола.

На 07.07.2016г. между страните по делото бил подписан протокол към процесния комисионен договор. В същия било отразено, че ищцовото дружество в качеството си на доверител по комисионния договор, е предоставил на ответника, в качеството му на комисионер, собствени средства за закупуване и заготовка на стоката, както следва:

- 19950.76 лева – остатък за възстановяване от протокол от 09.06.2016г.;
- 3000.00 лева - аванси от 2016г.;

Или общо сума в размер на 22950.76 лева.

Отразено е, че комисионерът е изразходвал общо от предоставените суми сумата от 2192.58 лева, с които е изкупил общо 1255.5 кг. лист липа, цвят липа обикновена, цвят равнец и лист слез.

В протокола е посочено, че комисионерът дължи възстановяване на предоставените средства за предадено по – малко количество в размер на 20695.41 лева, като това разчитане се правело на основание чл.5 от договора.

В т.6 от протокола било уговорено, че сумата от 20695.41 лева ще бъде възстановена в срок от 10 дни от подписването на протокола.

Тъй като ответникът не изпълнил поетото задължение да възстанови на ищцовото дружество сумата от 20695.41 лева в десет дневен срок, считано от 07.07.2016г., на 15.02.2017г. ищцовото дружество изпратило до ответника покана. В последната отразили, че на основание договор №10/20.03.2014г., допълнително споразумение от 10.01.2015г. и комисионен договор №3/05.01.2016г. на ответника са били предоставени средства за изкупуване и заготовка на билки общо за трите години в размер на 298000.00 лева, както и, че ответникът е предоставил общо за посочения период билко на обща стойност 277304.59 лева. Отразено е, че на ответника му остава да възстанови 20695.41 лева, съгласно т.5”б” от протокола от 07.07.2016г. С поканата длъжникът бил поканен в срок от 10 дни от получаване на поканата да преведе по бавков път на ищцовото дружество дължимата от него сума в размер на 20695.41 лева. В поканата е отразено, че длъжникът следва да счита същата за покана за доброволно изпълнение на задълженията му, произтичащи от подписаните договори, както и предупреждение към него, че в противен случай ищцовото дружество ще търси правата си по исков ред, което ще обремени длъжника с допълнителни лихви и разноски. Поканата е от дата 15.02.2017г..

На 08.06.2017г. в писмен отговор до ищцовото дружество, с изрично отбелязване, че отговорът е на вниманието на управителя А.Д., ответникът В. потвърдил, че съгласно подписания комисионен договор №3 от дата 05.01.2016г. между него и ищцовото дружество и предоставените му аванси за изкупуване и заготовка на билки от последния протокол от дата 07.07.2016г. за предадени билки, му остава задължение към ищцовото дружество в размер на 20695.41 лева. Ответникът също така е декларирал, че

тази непокрита сума от 20695.41 лева ще издължи с доставката и заготовка на билки от реколта 2017г. и 2018г..

Тъй като не последвало изпълнение на задължението от страна на ответника, на 27.08.2021г. ищецът депозирал в РС – Оряхово заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу ответника В..В РС – Оряхово по така депозираното заявление било образувано ЧГД №472/2021г..

По същото на дата 03.09.2021г. била издадена Заповед №151 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която било разпоредено ответника да заплати на ищеца заявител както следва – сума в размер на 20695.41 лева / двадесет хиляди шестстотин деветдесет и пет лева и четиридесет и една стотинки /, представляваща дължима главница по комисионен договор №3 от 05.01.2016г., Протокол от 07.07.2016г. и писмено потвърждение за дължимостта на сумата от страна на длъжника от 08.06.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда – 27.08.2021г. до изплащане на вземането, както и разноски по делото - 413.91 лева / четиристотин и тринадесет лева и деветдесет и една стотинки / - платена държавна такса.

Заповедта за изпълнение е била връчена на ответника по реда на чл.47, ал.5 от ГПК.

С Разпореждане от дата 30.11.2021г. съдът на основание чл.415, ал.1, т.2 и ал.4 от ГПК е указал на ищеца, че може да предяви установителен иск относно вземането си, като довнесе дължимата държавна такса, с което за ищцовото дружество се е породил правен интерес от предявяване на настоящия иск.

От заключението на изготвената по делото съдебно почеркова експертиза се установява, че подписите под обозначенията „ В. А. Илиев „ в края на комисионен договор №3 от 05.01.2016г.; протокол към комисионен договор от 07.07.2016г.; отговор на В. до ищцовото дружество от 08.06.2017г. и протокол към комисионен договор от 09.06.2016г. са изпълнени от едно и също лице и това лице е ответника В. А. Илиев.

На основание така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

В производството по чл.422 от ГПК следва да се установи съществуването на изискуемо и ликвидно вземане в полза на ищеца към момента на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, размера на вземането, както и факта, от който произтича вземането. За да бъде уважен предявения иск, ищецът следва при условията на пълно и главно доказване да установи основанието и размера на вземането, за което се е снабдил със заповед за изпълнение срещу ответника - наличието на вземане против ответника и неговия размер, на какво се основава / наличието на валидно облигационно отношение /, че задължението не е погасено от ответника и че задължението е изискуемо. В тежест на ответник а е да установи възраженията си срещу вземането, въз основа на които претендира

отхвърляне на вземането, включително факта на плащане. Фактът на изпълнение на задължението за заплащане на задължението от страна на ответника е отрицателен, поради което в случая именно ответникът като комисионер по процесния договор следва да ангажира доказателства, от които да се установи, че е извършил дължимите плащания, т.е. да докаже, че е изпълнил задължението си по договора.

Сключения между страните комисионен договор представлява търговска сделка, поради което по отношение на същия са приложими правилата на ТЗ.

Съгласно чл.348 от ТЗ, с комисионния договор комисионерът се задължава срещу възнаграждение по поръчка на доверителя да извърши от свое име и за негова сметка една или повече сделки. Правата, придобити от комисионера или предоставени му от доверителя, се смятат спрямо кредиторите на комисионера за права на доверителя и без да са му били още прехвърлени / ал.2 /. Комисионерът е длъжен да изпълни задълженията и да упражни правата, породени от сделката с третото лице / ал.3 /. Съгласно чл.350, ал.1 от ТЗ, Комисионерът трябва да изпълни поръчката с грижата на добър търговец.

Разпоредбата на чл. 355 ТЗ, урежда правното задължение на комисионера за даване на сметка на доверителя и за прехвърляне резултатите от изпълнителната сделка.

От гореизложеното се установява, че при комисионната сделка за комисионера възниква задължение да изпълни поръчката без отклонения съобразно нарежданията на доверителя и да даде отчет, а за доверителя да получи резултата от изпълнителната сделка и да заплати разноските, направени във връзка с изпълнението на поръчката, както и да заплати уговореното комисионно възнаграждение при точно и добросъвестно изпълнение.

В чл.288 от ТЗ е предвидено, че за неуредените в ТЗ положения за търговските сделки, се прилагат разпоредбите на гражданското законодателство.

Съгласно действащата нормативна уредба, за да е налице валидно сключен договор между две страни, необходимо е да се установи по безспорен и категоричен начин съгласуваната им воля. Съгласието за сключването на договора трябва да е пълно и да обхваща всички съществени елементи на сделката – предмет, цена, дължима насрещна престация, допълнителни условия и др..

Неизпълнение на договорно задължение е неосъществяването на правния резултат, който длъжникът е поел да осъществи съгласно договора. То може да е пълно – когато длъжникът не е изпълнил нищо. Когато неизпълнението се дължи на виновно поведение на длъжника, негативните последици се поемат от него. Обикновено негативните последици от неизпълнението възникват в правната сфера на кредитора и той може да има различни претенции към длъжника, който не е изпълнил по причина, за която отговаря, например претенция за реално изпълнение с обезщетение за забавата, обезщетение за вредите от неизпълнението и разваляне на договора.

В случая ищеца, претендира връщане на сума, поради отпадане на основанието, на което същата е платена и постигната изрична уговорка между страните ответникът да възстанови сумата в конкретно уговорен срок. При това положение съдът намира, че правната квалификация на предявения иск е по чл.79 от ЗЗД, тъй като постигнатата договорка между страните е развалена с подписването на протокола от дата 07.07.2016г., когато е договорено и връщане на сумата дадена авансово за изпълнение на възложената работа. В тези случаи ищецът следва да установи следните обстоятелства - наличието на сключен договор между страните за изпълнение на поръчка; имущественото разместване – в случая авансовото плащане по договора съгласно уговореното в чл.3 от същия, че доверителя е предоставил средства на комисионера за покупка на стоката, предмет на договора; неоснователността на това разместване – отпадането на основанието за авансовото плащане поради неизпълнение на насрещните задължения на изпълнителя; липсата на връщане на полученото от страна на ответника, като при твърдение за връщане, ответникът следва да го докаже.

От събраните по делото писмени доказателства се установява безспорно, че страните са били в търговски отношения, като са били обвързани с комисионен договор №3 от 05.01.2016г. Установява се и, че въз основа на сключения договор, в изпълнение на задължението си по чл.3 от договора, доверителят е предоставил авансово средства на комисионера за покупка на стоките, предмет на договора. Безспорно установено е и обстоятелството, че ответникът не е доставил стока в размер, съотносим с размера на предоставения му аванс. Това обстоятелство на първо място се установява от представените по делото и неоспорени от процесуалния представител на ответната страна платежни нареждания, с които ищцовото дружество е превело на ответника за периода от 12.09.2014г. до 29.06.2016г. сума в общ размер на 43946 лева, от които 13955.00 лева през 2016г. Че ответникът е получил процесната сума се установява и от подписания от същия отговор депозирани до ищцовото дружество в отговор на поканата за доброволно изпълнение. Установява се и от приложените по делото два броя протоколи към договора от дата 09.06.2016г. и дата 07.07.2016г., съставени между страните и подписани от тях на основание чл.5 от договора. В тази връзка от протокола от дата 07.07.2016г. се установява, че ответникът към тази дата е поел задължение да възстанови предоставени му от доверителя средства в размер на 20695.41 лева, тъй като е предал по – малко от количеството, предмет на договора, т.е. поради неизпълнение от негова страна е отпаднало основанието, на което същия е получил авансовото плащане в посочения размер. С подписването на протокола от 07.07.2016г. доверителят е манифестирал по категоричен начин, че не желае реално изпълнение на възложената работа, а желае да прекрати облигационната връзка, като му бъде възстановен заплатения аванс поради отпадане на основанието за престацията.

Тук следва да се отбележи, че от извършената проверка на оспорените

документи по реда на чл.193 от ГПК, тяхната истиност не се опровергава, напротив установи се по безспорен начин от заключението на съдебно – почерковата експертиза, че договорът, протоколите към него и отговора на ответника са били подписани от последния.

Задължението за изпълнение на процесното парично задължение намира своето основание в наличието на договорната връзка между страните, включително изричната уговорка за падеж, с настъпването на който вземането става изискуемо. Горното се установява от чл.6 от протокол от дата 07.07.2016г. към комисионния договор, в който страните са уговорили както обстоятелството, че ответникът следва да върне авансово получената сума, така и срока, в който ответникът е следвало да възстанови предоставената му авансово процесна сума, като изрично е написано, че същата ще бъде възстановена в срок от 10 дни от датата на подписване на протокола, т.е. до 17.07.2016г. Обстоятелството, че ответникът не е изпълнил на падежа насрещното си задължение си към ищцовото дружество води до извода, че същият не е изпълнил своето договорно задължение в уговорения срок, а и след това, изводимо от датата на писмения отговор, който същият е депозирал до ищеца – 08.06.2017г. До този извод съдът достигна поради липсата на възражение от ответника, че е изпълнил задълженията си, като не са ангажирани каквито и да било доказателства в тази насока, съобразно доказателствената тежест. Поради това исковата претенция се явява основателна за претендираната главница в размер на 20695.41 лева.

Неоснователно е и направеното възражение от страна на особения представител на ответника, че вземането е погасено по давност. Съгласно чл.116 „ а „ от ЗЗД, давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника. С ТР №4/2019г., постановено по ТД №4/2019г. на ОСГТ на ВКС беше прието, че да е налице прекъсване на давността по чл. 116, б. „а“ от Закона за задълженията и договорите, изявлението или действието на длъжника, в което се обективира признаването на вземането, следва да е адресирано до кредитора или до негов представител по начин, по който с оглед обстоятелствата е нормално признаването да достигне до знанието на кредитора.

В мотивите на горепосоченото решение е отразено, че Признаването на вземането по чл. 116, б. „а“ ЗЗД е изявление с удостоверителен характер или действие на носителя на задължението, с което той потвърждава категорично и недвусмислено съществуването на все още неизпълнено конкретно задължение към неговия кредитор. Посочено е, че признаването на вземането не е правопораждащ, правопроменящ или прекратяващ юридически факт, а неговата единствена последица като законоустановен юридически факт е прекъсване на погасителната давност, в резултат на което длъжникът загубва своето право да прави в процеса възражение за изтекла давност. Уточнено е, че признаването не е безадресно изявление и има винаги за адресат носителя на вземането. Прекъсването на давността по чл. 116, б. „а“ от ЗЗД е в полза на кредитора, която полза е обоснована от поведението на ответника, който със

своите изявления или действия е създал у кредитора увереност, че длъжникът не оспорва дълга. Сочи се, че поради това с оглед относителния характер на правоотношението и доколкото наличието или липсата на спор относно съществуването на дълга е от значение само за насрещната страна по правоотношението, логично следва необходимостта изявлението или действието, в което се обективира признаването, да бъде насочено към кредитора или негов представител. Според върховните съдии всяко друго изявление за наличие на конкретен дълг, направено пред трето лице, в което не е обективирано намерението на длъжника признанието да достигне до знанието на кредитора, представлява единствено изявление за неизгоден за длъжника факт, който сам по себе си обаче не може да обуслови прекъсване на давността на основание чл.116, б. „а“ от ЗЗД.

В решението се сочи още, че тъй като признаването на вземането е законодателно уредено като обективен факт с правно значение, меродавен за началния момент на прекъсване на давността е обективният факт на изявлението или действието на длъжника, в което се обективира признаването, а не моментът на узнаване от страна на кредитора на направеното от длъжника признаване на вземането.

Отразено е още, че признаването на вземането по смисъла на чл.116, б. „а“ от ЗЗД следва да се отнася до съществуването на самото задължение, а не само до наличието на фактите, от които произхожда, като същото следва да бъде направено, след като е започнала да тече погасителната давност и преди нейното изтичане. То може да бъде обективирано изрично (макар и без изискване за форма) или чрез конклюдентни действия, но следва да бъде ясно и недвусмислено изявление на длъжника за наличие на конкретен дълг към момента на извършването му. Неотправянето към кредитора дискредитирало изявлението като годно да манифестира волята на длъжника в достатъчна степен, че съществува конкретен дълг към кредитора.

В настоящия случай ответникът на 08.06.2017г. е направил изявление в писмен вид, в което е обективирал признаване на процесното вземане. Видно от съдържанието на същото, изявлението е адресирано до ищцовото дружество, като кредитор на вземането му и в частност до управляващия и представляващия дружеството. Че така направеното изявление е достигнало до ищцовото дружество се установява от обстоятелството, че именно последното представя писмения отговор на ответника като доказателство по делото. От съдържанието на процесния писмен отговор също така се установява, че ответникът потвърждава категорично и недвусмислено съществуването на неизпълнено задължение към ищцовото дружество, като изрично посочва не само обстоятелствата, от които произхожда задължението – процесния комисионен договор, протокола към него и предоставените му аванси по договора за изкупуване и заготовка на билки, но и съществуването на самото задължение и неговия размер от 20695.41 лева. Също така изявлението, с което длъжникът признава вземането е направено след като вземането е станало изискуемо на 17.06.2016г., с оглед уговорения в

протокола от 07.07.2016г. 10 - дневен срок за плащането му на кредитора, считано от дата 07.07.2017г. и преди изтичането на предвидената в закона петгодишна давност по чл.110 от ЗЗД за изпълнение на това задължение, изчислена от датата на уговорения краен срок за плащане – 17.06.2016г..С направеното от длъжника признаване на вземането на дата 08.06.2016г. започва да тече нов 5-годишен давностен срок, считано от 08.06.2016г., който към датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл.410 от ГПК – 27.08.2021г., не е бил изтекъл.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявеният установителен иск следва да бъде уважен изцяло и ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца претендираната главница, ведно със законната лихва върху главницата по чл.86, ал.1 от ЗЗД, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Съгласно т.10 от ТР №4/2013г. на ОСГК – ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл.422, респ.чл.415, ал.1 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора раздели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Поради това в случая, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца и разноските, направени по ЧГД №472/2021г. по описа на РС – Оряхово, а именно от **413.91 лева** / четиристотин и тринадесет лева и деветдесет и една стотинки / - държавна такса.

В исковото производство ищецът е направил разноски в общ размер на **2164.77 лева** / две хиляди сто шестдесет и четири лева и седемдесет и седем стотинки /, както следва – 413.91 лева / четиристотин и тринадесет лева и деветдесет и една стотинки / - държавна такса, 1150.86 лева / хиляда сто и петдесет лева и осемдесет и шест стотинки / - възнаграждение за особен представител на ответника, 300.00 лева / триста лева / - възнаграждение за вещо лице и 300.00 лева / триста лева / - юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на В. А. В., ЕГН:*****, с постоянен и настоящ адрес гр.Оряхово, обл.Враца, ул., Момчил Войвода “ №6, че същият дължи на „ Булгаркооп – Импорт – Експорт „ ЕООД, с ЕИК:131205196, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“ Г.С.Раковски „ №99, представлявано от А.П.Д., сума в размер на 20695.41 лева / двадесет хиляди шестстотин деветдесет и пет лева и четиридесет и една стотинки /, представляваща дължима главница по комисионен договор №3 от 05.01.2016г., Протокол от 07.07.2016г. и писмено потвърждение за дължимостта на сумата от страна на длъжника от

08.06.2017г., за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №151/03.09.2021г., издадена по ЧГД №472/2021г. по описа на РС – Оряхово, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда – 27.08.2021г. до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК В. А. В., ЕГН:*****, с постоянен и настоящ адрес гр.Оряхово, обл.Враца, ул., Момчил Войвода “ № 6 **ДА ЗАПЛАТИ** на „ Булгаркооп – Импорт – Експорт „ ЕООД, с ЕИК:131205196, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“ Г.С.Раковски „ №99, представлявано от А.П.Д., направените деловодни разноски в общ размер на **2578.68 лева** / две хиляди петстотин седемдесет и осем лева и шестдесет и осем стотинки /, от които 413.91 лева / четиристотин и тринадесет лева и деветдесет и една стотинки / - разноски в заповедното производство и 2164.77 лева / две хиляди сто шестдесет и четири лева и седемдесет и седем стотинки / - разноски в съдебната фаза на процеса.

Решението подлежи на обжалване пред Врачанския окръжен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Съдия при Районен съд – Оряхово: _____